

(А в събота какво правите?)

На събота почват да идват хора. Като са съберат хората, отиваме за момата. Отиваме за момата, зимат момата и правят къна. Както и тука и ния имаме обичай и ний ромите прайме къна. Прави се къна, да, сички тука. Тука са само мюсюлмани нашите. И там е същото, прави се къна, играят хората, ядат си, пият. И почват да идват пратки на групи. Например сега ния сме целия род. Сбираме се, построяваме се, зимаме какъв е подаръка – юрганче ли е, това-онова, и се накутва с букети, с пари, и го поднасят там на булката и на младоженеца.

(А зурнаджията какво прави?)

От мене е работата да ги посрещна. Я да ги посрещна и доведа, те поднасят подаръка и сядат на масата да яда и пия. Идват други и аз отивам за другите. Те без музика ядат и пият, аз си свиря и си посрещам другите хора – по пътя, си посрещам пратките, които са.

(Има ли специални мелодии за къна, за посрещане?)

Виж сега, там е специално на къна мелодиите са от старите песни. Може и да си игра, и си играят и си къносват булката. Свириме и небет.

(А небет какво значи?)

На маса. На маса – това е останало от старо време, от тези, *помаците* – небет. На *помаците* свирим небет. Като седнем така на маса, и: направи един небет. Прайш на маса една продълговата музика. Продълговата. Тя е само като газели, бие като на турска музика. Зурните и тапано така чука лека-полека чат-пат. Даже обръщат тапано и само с прачката. Да направи по-голям кеф, като старо време как е” [Б., с. 13-15].

Специфични особености има сватбената музика при ромите мюсюлмани от Разлог. Разказ на разложки зурнаджия предава заедно с информация за сватбения обред и музиката в него и музикантското отношение към тях. В описанието на местна сватба се откроява желанието му да се определи като част от мюсюлманска общност, която се маркира в случая със сватбения обред – “асъл турска сватба”. Независимо от това желание обаче, в разказа излизат и немюсюлмански обредни моменти, свързани с фолклорната култура на местните българи християни:

“Циганите общо го правихме като *помаците*. Ние наште сватби, асъл турска сватба – петък. Първо в четвъртък отива се да се види чеиза. Да идат да видят при булката какъв багаж има. Четвъртък отиваме не да се зима чеиза, да се види какъв багаж е. При момата. Музиката си върви. И така почва петък, събота и неделя – три дена. Петък са оди на баня. Със каруци. Петък и събота. Но събота е най-културно, щото следващия ден почва асъл сватбата – дали в ресторант, дали в къщи. Ходи се на баня с каруци. Конне, кьочеци, оро колкото може. И момчето се кара на баня. Момчето в мъжката баня, а момата в женската баня. Щото момчето трябва да го бръснат. Музиката, зурните, сичко е там.

(А има ли специални мелодии?)

Има. Примерно, когато се товареше чеиза, тя си остава Ела се свива, развива. Кога се товаре, вече момата се прощава. Прощавай майко, че аз ще бягам надалеко. Тя си остава Ела се свива. Остава в цела България.

(Отделно ли правят роднините на момчето и на момата трапези?)

Когато решат, моминия род примерно има разправии със сватовщината, и казва: аз ще си направя отделно сватба. И другата неделя па другите. Или па тая невеста трябва два пътя да се облече.